

CHRIS LLOYD

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΒΑΣΙΛΗΣ
ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ
ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟΙ
ΝΕΚΡΟΙ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Φεβρουάριος 2024

Τίτλος πρωτοτύπου Chris Lloyd, *The Unwanted Dead*. First published by Orion, London.

Φιλολογική επιμέλεια Γιάννης Γαλανόπουλος
Σχεδιασμός εξωφύλλου Σαβίνα Χριστοπούλου

© 2021, Chris Lloyd

© 2021, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-3635-1

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83635

Κ.Ε.Π. 5539, κ.π. 19798

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562
metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Chris Lloyd

Οι ανεπιθύμητοι νεκροί

Μετάφραση
Βασίλης Κοντόπουλος

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Παρασκευή 14 Ιουνίου 1940

Δύο πράγματα συνέβησαν τη 14η Ιουνίου του 1940. Τέσσερις άγνωστοι άντρες πέθαναν σε έναν σιδηροδρομικό σταθμό κι ένας πέμπτος πήδηξε από ένα μπαλκόνι.

Ήταν και άλλα που συνέβησαν τη 14η Ιουνίου του 1940.

Οι στρατιώτες του 187ου τάγματος αντιαρματικών ήθελαν να δείχνουν στα καλύτερά τους καθώς θα εισέβαλλαν στο Παρίσι, κι έτσι πλύθηκαν στα λασπώδη νερά του κανάλιου Ουρκ, έξι χιλιόμετρα έξω από την πόλη. Σε έναν αγώνα δρόμου για να πιάσει τα καλύτερα κρεβάτια, ο στρατηγός Μπόγκισλαφ φον Στούννιτς εγκατέστησε το αρχηγείο του στο ξενοδοχείο Κριγιόν, ενώ ολόγυρά του οι Γερμανοί αξιωματικοί άπλωναν τις σκονισμένες τους στολές πάνω στα πιο φίνα σεντόνια της πόλης. Και κάτω από τον καλοκαιρινό ήλιο, τα στρατεύματα της Βέρμαχτ κόρναραν χωρίς σταματημό πάνω κάτω στα ερημωμένα Ηλύσια Πεδία, ώσπου τελικά μια γιγάντια σβάστικα ξετυλίχτηκε πάνω από τον Τάφο του Άγνωστου Στρατιώτη, έτσι, μπας και είχε ξεμείνει κάποιος στο Παρίσι που δεν ήξερε ακόμη πως είχαμε χάσει.

Στον δικό μου κόσμο, όμως, τέσσερις άγνωστοι άντρες πέθαναν σε έναν σιδηροδρομικό σταθμό κι ένας πέμπτος βούτηξε από ένα μπαλκόνι.

«Θεέ μου, τι μπόχα» βλαστήμησε ο Ομπάν.

«Δείξε λίγο σεβασμό, ντετέκτιβ» του είπα. Ο Ομπάν, ένας νταής των ακροδεξιών οργανώσεων που είχε περάσει τη δε-

καετία του '30 μπλεγμένος σε φασαρίες, ήταν σκληροτράχηλος και μυώδης. Ακόμα και στην αυξανόμενη ζέστη ενός καλοκαιρινού πρωινού ντυνόταν με τέτοιο τρόπο, που δεν σε άφηνε να το παραβλέψεις· φορούσε ένα χοντρό δερμάτινο σακάκι πάνω από ένα λευκό πουκάμισο αρκετά στενό ώστε να αναδεικνύεται το στήθος του. Μου έριξε ένα άγριο βλέμμα και γύρισε από την άλλη.

«Αποδώ, επιθεωρητή Ζιράλ» είπε τρίζοντας τα δόντια. Το κατά κανόνα γεμάτο ξιπασιά θράσος του κατακλυζόταν τώρα από έναν φόβο που αδυνατούσε να κρύψει. Έριξα μια γρήγορη ματιά τριγύρω μου και κατάλαβα γιατί.

Παραταγμένες κατά μήκος των σιδηροδρομικών επιχωμάτων ήταν δύο σειρές Γερμανοί στρατιώτες, η μία απέναντι από την άλλη. Δύο αντικριστές γραμμές από απρόσωπες μορφές που με παρακολουθούσαν καθώς βιάζα προσεκτικά πάνω στις καλυμμένες με καπνιά τραβέρσες του αμαξοστασίου προς το σημείο όπου με περίμενε ο Ομπάν. Δεν είχαν κουνήσει ούτε εκατοστό όλη αυτή την ώρα. Αυτοί στα δεξιά έκρυβαν μερικώς τον ήλιο, που βρισκόταν χαμηλά, οι μακριές σκιές τους να συστρέφονται πάνω στα λάδια και στη γλίτσα του σιδηροδρομικού σταθμού, καρφώνοντάς μας με το βλέμμα καθώς προχωρούσαμε. Στα αριστερά, ανάλγητα νεαρά πρόσωπα σε μια δυσάρεστη οπτική αντίθεση χάζευαν απαθή. Μπορούσα να διακρίνω έναν αξιωματικό μόλις πενήντα μέτρα μακριά να με παρατηρεί προσεκτικά, το πρόσωπό του ανέκφραστο. Ήταν οι πρώτοι Γερμανοί που είδα εκείνη την ημέρα και μερικοί από τους πρώτους που είχαν μπει στην πόλη. Μας κοίταγαν τώρα σιωπηλά, τα πολυβόλα τους στραμμένα στο έδαφος, το γκριζο χρώμα της πολεμικής τους στολής να απορροφά τη μαυρίλα από τα σύννεφα στον ουρανό.

«Αυτοί ήταν εδώ όλη αυτή την ώρα;» ρώτησα τον Ομπάν. Εκείνος έγνεψε καταφατικά.

Κατευθυνθήκαμε προς μια ομάδα έξι αστυφυλάκων οι οποίοι

μας περίμεναν πλάι σε μερικά βαγόνια με εμπορεύματα. Ο συνήθως πολύβουος σιδηροδρομικός σταθμός στα νότια του Γκαρντ' Οστερλίτς ήταν αφύσικα ήσυχος. Τρένα ούτε μπαίνανε ούτε βγαίνανε. Προχωρήσαμε προσεκτικά πάνω στις γεμάτες σκορπισμένα σκουπίδια γραμμές. Στους γύρω δρόμους και σε όλη την πόλη παρέμεναν αμάζευτα, παρατημένα να σαπίσουν καθώς οι Γερμανοί προέλαυναν προς το Παρίσι, μιας και τα απορρίμματα ήταν η τελευταία σκοτούρα όλων.

Ο Ομπάν είχε δίκιο. Πράγματι έζεχνε. Μια μυρωδιά θανάτου και αποσύνθεσης πλανιόταν στον αέρα. Αν προερχόταν από το σκηνικό που ήξερα πως με περίμενε ή από την πόλη την ίδια, γι' αυτό δεν μπορούσα να αποφανθώ. Κάτω από τα διερευνητικά βλέμματα των Γερμανών στρατιωτών προσπεράσαμε ένα νεκρό σκυλί που ήταν σωριασμένο πάνω στο κουβάρι των σιδηροδρομικών γραμμών, η γλώσσα του προσημένη και κρεμασμένη έξω, τα μάτια του ορθάνοιχτα από τον τρόμο. Μύγες πετούσαν πάνω κάτω μέσα σε έναν βόμβο αποσύνθεσης. Για μια στιγμή αμφιταλαντεύτηκα. Υπήρχε και μια άλλη μυρωδιά, αμυδρή αλλά διαπεραστική, που κρυβόταν από κάτω – σαν πικρός ανανάς βουτηγμένος μέσα σε μαύρο πιπέρι. Μόνο που ήταν διαφορετική απ' ό,τι τη θυμόμουν. Τίναξα απότομα το κεφάλι μου για να την ξεφορτωθώ.

Έστρεψα το βλέμμα μου μακριά από τον σκύλο και αντίκρισα έναν αρχιφύλακα να κατευθύνεται βιαστικά προς το μέρος μας πάνω στις γραμμές του τρένου. Μου κόπηκε η ανάσα και παραλίγο να σκοντάψω. Έριξα μια γρήγορη ματιά στον Ομπάν, αλλά δεν το είχε αντιληφθεί. Γύρισα και πάλι να δω τη μορφή που έτρεχε προς το μέρος μου και υπερνίκησα τον πανικό μου. Το πρόσωπό του ήταν παραμορφωμένο από μια μεγάλη αντισφριξιογόνο μάσκα και η μυρωδιά που καρραδοκούσε έξω από τις αισθήσεις μου τελικά κατέκλυσε τη μνήμη μου.

Με πνιχτή φωνή ο αρχιφύλακας έβγαλε και πρότεινε από μια μάσκα σε εμένα και στον Ομπάν. «Πρέπει να τη φορέσεις, Εντί».

Πασχίζοντας να σταματήσω το χέρι μου να τρέμει, το άπλωσα και πήρα τη δική μου. Ήταν μια συνηθισμένη μάσκα του στρατού. Όχι πολύ καλύτερη από αυτές που μας έβαζαν να φοράμε την τελευταία φορά που η Γερμανία μάς έκανε πόλεμο. Καταβάλλοντας προσπάθεια να ελέγξω την αναπνοή μου, πάλεψα να μην ξαναζήσω τον ίδιο σκοτεινό τρόπο όπως τότε που είχα φορέσει μάσκα τελευταία φορά, πριν από τόσα χρόνια. Θυμήθηκα ένα άλλο πρωινό όταν για λίγο μόνο είχα αισθανθεί το αέριο να μου καίει τα ρουθούνια και τα μάτια πριν προλάβω να βάλω τη μάσκα μου πάνω στην ώρα και να διακρίνω μέσα από την κίτρινη ομίχλη εκείνους τους άτυχους που το είχαν αμελήσει, μέχρι που ήταν πια πολύ αργά, και αργοπέθαιναν στον πάτο ενός χαρακώματος.

«Είναι απλώς ένα μέτρο προφύλαξης» άκουσα να λέει ο αρχιφύλακας. «Το αέριο θα έχει διαλυθεί πια, αλλά καλύτερα να προσέχουμε για να έχουμε».

Μας οδήγησε προς το μέρος όπου μισή ντουζίνα αστυφύλακες είχαν μαζευτεί σχηματίζοντας έναν σφιχτό κλοιό, όλοι τους φορώντας μάσκα.

«Καλημέρα, Εντί» μου είπε ο μοναδικός με πολιτικά που ήταν εκεί. «Δεν συμβαίνει κάθε μέρα να 'χουμε ακροατήριο».

Ο Μπουσάρ, ο ιατροδικαστής, ήταν μόλις δύο χρόνια μεγαλύτερός μου, όμως πάντοτε ντυνόταν με παλιομοδίτικα φράκα και χτένιζε τα φαρά μαλλιά του προς τα πίσω σαν φιλόσοφος της μπελ επόκ. Παρότι η μάσκα κάλυπτε το πρόσωπό του, η παρουσία του με ηρέμησε.

«Δύσκολο κοινό μου φαίνονται. Θα αφήσω εσένα να βγάλεις μετά το καπέλο μια γύρα».

Ο αρχιφύλακας μας έκανε νόημα πως έπρεπε να τον ακολουθήσουμε. Χωρίς να πει λέξη, μας οδήγησε σε μια συστοιχία βαγονιών με εμπορεύματα που ήταν σταθμευμένα σε μια παρακαμπτήρια γραμμή, οι συρόμενες τους πόρτες κλειστές. Έδειξε προς το μεσαίο βαγόνι. Η γρίλια του εξαιρεισμού κοντά στην

οροφή ήταν καλά βουλωμένη με κουρέλια. Μια μικρή χαραμάδα διαφαινόταν, όπου ένα μέρος τους είχε ξεφραχτεί. Έγνεψα στον αρχιφύλακα για να του δείξω πως κατάλαβα τη σημασία τους.

Προχωρήσαμε και οι τρεις μας προς το βαγόνι. Ο Ομπάν έμεινε πίσω. Το μάνταλο στην πόρτα είχε ήδη ανοιχτεί, μια μεταλλική μπάρα που είχε εμφανέστατα σφηνωθεί για να την κρατήσει κλεισμένη ήταν πεταμένη στο έδαφος. Ο αρχιφύλακας έσυρε την πόρτα με επιφύλαξη και έγειρε μέσα, ανεβαίνοντας στο μεταλλικό σκαλί και σκαρφαλώνοντας πάνω. Έδειξε κάτι στον πέρα τοίχο. Ένας μικρός σωρός σκούρα σπασμένα γυαλιά, μια κηλίδα μόλις και μετά βίας ορατή πάνω στο ξύλινο πάτωμα γύρω της. Κιτρινωποί κόκκοι σκόνης που σηκώθηκαν από τη μετακίνηση του αρχιφύλακα πλανιόνταν στο αχνό φως και αργά αργά κατακάθονταν στις τραχιές σανίδες.

«Χλώριο» είπε με αλλοιωμένη φωνή.

Σκαρφάλωσα μέσα, ακολουθούμενος από τον Μπουσάρ. Χρειάστηκε να περιμένω μια στιγμή για να συνηθίσουν τα μάτια μου στη μαυρίλα και στο διαστρεβλωμένο θέαμα του ζοφερού εσωτερικού χώρου μέσα από το φτηνό γυαλί της μάσκας. Ευχήθηκα να μη συνήθιζαν. Είδα έναν άντρα σωριασμένο στην απέναντι πλευρά, το χέρι του τεντωμένο ακόμη προς την πόρτα. Είχε πεθάνει προσπαθώντας να την ξεμανταλώσει. Τον κοίταξα και διέκρινα για άλλη μια φορά το απελπισμένο βλέμμα και τα πρησμένα λαρύγγια, που ευχόμουν να μην ξανάβλεπα ποτέ. Τα ίδια αφύσικου χρώματος σάλια που είχαν στάξει από το σαγόνι στον θώρακά του. Μέσα στη σφιχτή μάσκα οι ανάσες μου έγιναν κοφτές.

Ο αρχιφύλακας έδειξε προς τα αριστερά. Μερικά ακόμα σκόρπια σπασμένα γυαλιά κείτονταν στο δάπεδο. Στον τοίχο από πάνω τους, μια υγρή κηλίδα ξεχώριζε στο σημείο όπου η φιάλη είχε θρυφαλιστεί πάνω στο ξύλο. Ένας δεύτερος άντρας ήταν σωριασμένος στο πάτωμα κάτω από τη γρίλια, ένα μάτσο κουρέλια στο χέρι του, το πρόσωπό του επίσης κόκκινο και

πρησμένο. Το ίδιο βλέμμα μαρτυρίου και τρόμου ήταν χαραγμένο στην όψη του. Πίσω από αυτόν κείτονταν άλλοι δύο. Οι σανίδες στα πόδια τους γδαρμένες στα σημεία όπου είχαν επιχειρήσει να δραπετεύσουν από το δηλητηριώδες αέριο, τα κεφάλια τους κουλουριασμένα και οριστικά υποταγμένα ακουμπώντας στον αντικρινό τοίχο. Είχα δει χαρακώματα γεμάτα με άντρες σε αυτή την κατάσταση, αλλά λίγες εικόνες ήταν τόσο απελπιστικές όσο αυτή μέσα στο βρόμικο βαγόνι εμπορευμάτων πάνω σε μια παρακαμπτήρια σιδηροδρομική γραμμή εκείνο το πρώτο πραγματικό πρωινό του νέου μου πολέμου.

Ένωσα ένα σφίξιμο να μαγκώνει το στήθος μου, όχι από το αέριο αλλά από την αίσθηση της μάσκας που γράπωνε το πρόσωπό μου. Ανίκανος να το αντέξω έστω και μια στιγμή παραπάνω, την τράβηξα με μια κίνηση και κοντοστάθηκα στην πόρτα του βαγονιού ρουφώντας βαθιές ανάσες αέρα απέξω. Ο αρχιφύλακας όρμησε καταπάνω μου. Μέσα από τη μάσκα του, μπορούσα να διακρίνω τον τρόπο του.

«Είσαι τρελός, Εντί;» Ίσα που έβγαζα τι έλεγε.

«Το αέριο έχει διαλυθεί. Μόνος σου το είπες» απάντησα αγριεμένος, για να κρύψω τον φόβο μου. Γύρισα να κοιτάξω προς τα μέσα, αλλά παρέμεινα στην πόρτα του βαγονιού. «Δεν μπορούμε να δουλέψουμε εδώ μέσα. Βγάλτε τα πτώματα έξω και ο δόκτωρ Μπουσάρ μπορεί να κάνει μια πρώτη εξέταση εδώ».

«Δεν συνηθίζεται αυτό, Εντί» διαμαρτυρήθηκε ο Μπουσάρ.

Κοίταξα το σκηνικό τριγύρω μου, τόσο μέσα όσο και έξω από το βαγόνι. «Εμένα μου λες. Βγάλτε έξω τα πτώματα».

Συγκατανεύοντας απρόθυμα, ο αρχιφύλακας διέταξε μερικούς από τους άνδρες του να κουβαλήσουν τους τέσσερις νεκρούς άντρες έξω και μακριά από το βαγόνι. «Ένας από σας να μαζέψει τα σπασμένα γυαλιά από τις φιάλες του αερίου και να τα βάλει σε χωριστά κουτιά» διέταξε. «Φορέστε γάντια».

«Και μη βγάλετε τις μάσκες σας» πρόσθεσα εγώ. «Αν αυτό

το αέριο είναι χλώριο, είναι βαρύτερο απ' τον αέρα. Αν έχει μείνει καθόλου, θα πέφτει στο πάτωμα του βαγονιού». Δεν χρειαζόταν να έχω μιλήσει. Ήμουν ο μόνος που είχε βγάλει τη μάσκα. «Και ξεσφραγίστε τα παράθυρα και κλείστε τις πόρτες. Θα αφήσουμε το αέριο να σκορπίσει εντελώς και θα φάξουμε τα βαγόνια κανονικά αργότερα. Θα έχει αραιώσει πολύ με τον καθαρό αέρα για να μπορεί να μας βλάψει».

Ο Μπουσάρ είχε κατέβει από το βαγόνι και είχε βγάλει τη μάσκα του. Στερέωσε τα ημικυκλικά γυαλιά του πάνω στην αετίσια μύτη του και με κοίταξε. Μπορούσα να διακρίνω την ανησυχία στο πρόσωπό του.

«Τα 'χω ξαναδεί όλα αυτά» τον διαβεβαίωσα. «Το αέριο έχει διαλυθεί, είμαι σίγουρος. Θα καταφέρει η Σήμανση να βρει δακτυλικά αποτυπώματα στα κουρέλια;»

Έδειχνε αβέβαιος. «Δεν ξέρω. Όχι ότι έχει απομείνει και κανείς εκεί πέρα για να προσπαθήσει. Όχι με ετούτους εδώ στην πόλη». Μου ένευσε προς τους Γερμανούς και γύρισε να ακολουθήσει το πρώτο από τα πτώματα σε έναν ανοιχτό χώρο καμιά εικοσαριά μέτρα από το βαγόνι.

Πήδηξα από το βαγόνι και πέταξα τη μάσκα μου στο έδαφος. Καθώς απομακρυνόμουν, εισέπνευσα γερές τζούρες αέρα, για μια φορά χωρίς να ανησυχώ για την καπνιά και τη σκουριά που έπνιγαν την πόλη. Κοίταξα ψηλά. Πυκνά σύννεφα μαύρου καπνού κρέμονταν από τον αυγινό ουρανό και έριχναν μια σκιά πάνω στο Παρίσι. Ήταν από τις δεξαμενές καυσίμων έξω από την πόλη. Είχαν καεί, έλεγαν μερικοί, από τον δικό μας τον ίδιο τον γαλλικό στρατό που υποχωρούσε. Άλλοι πίστευαν πως οι αμερικανικές πετρελαϊκές εταιρείες είχαν βάλει φωτιά στις ίδιες τους τις αποθήκες. Σε κάθε περίπτωση, είχε γίνει για να μην πέσουν στα χέρια των Γερμανών. Δεν φαινόταν να έχει καμία διαφορά, όχι τουλάχιστον στους εισβολείς. Μονάχα εμείς μέσα στην πόλη ήμασταν αυτοί που δεινοπαθούσαμε από τα δάχτυλα της βρομιάς που τρύπωναν μέσα στο στόμα και στη μύτη

και στα ρούχα μας. Το προηγούμενο βράδυ είχε βρέξει, η πρώτη βροχή που είχε πέσει εδώ κι έναν μήνα, και αναγκάστηκα να περπατώ πολύ προσεκτικά ανάμεσα στις γραμμές πάνω στις ξύλινες τραβέρσες, η συνηθισμένη τους επιστροφή από λάδια και στάχτες πιο παχιά και εν δυνάμει δολοφονική από τη βαριά μαύρη πάχνη που είχε πέσει.

Κοιτώντας γύρω μου, είδα τον Μπουσάρ να ξεκινάει μια προκαταρκτική εξέταση στα τέσσερα πτώματα, τα οποία είχαν αποθεθεί πάνω σε λινάτσες καταγής. Ήταν ασυνήθιστο, το γνώριζα, όμως ήταν και η μόνη δυνατή επιλογή που διέκρινα. Την κανονική νεκροψία θα την εκτελούσε στην ιατροδικαστική υπηρεσία. Πέρα από τα τρία βαγόνια στη σειρά των παρακαμπτήριων γραμμών, οι Γερμανοί συνέχιζαν να μας παρακολουθούν βουβά. Τους είχα σχεδόν ξεχάσει. Πίσω τους έστεκε ένα παράταιρο συνονθύλευμα από αυτοσχέδιες καλύβες, που είχαν στηθεί μέσα στα χρόνια, διαγράφοντας στον ορίζοντα ένα περιγραμμα χαμηλών κτιρίων, οι περισσότερες από αυτές παράνομα. Αν δεν ήταν εκεί πέρα οι στρατιώτες, θα είχα στείλει μερικούς από τους αστυφύλακες να ρίξουν μια ματιά. Στα βόρεια των βαγονιών βρίσκονταν τα μηχανοστάσια και οι στεγασμένες παρακαμπτήριες γραμμές, ο επιβατικός τερματικός σταθμός έπειτα από αυτές, πάλι στα αριστερά. Στα νότια, οι γραμμές εξαφανίζονταν μέσα στους δρόμους στο ταξίδι τους έξω από την πόλη. Τις είδα να στενεύουν και να χάνονται, λαχταρώντας εν μέρει να τις ακολουθήσω, εν μέρει πάλι όχι, όπως συνειδητοποίησα προς έκπληξή μου. Γυρίζοντας πίσω μου, αντίκρισα γραμμές, τη μία δίπλα στην άλλη, που κατευθύνονταν από τον νότο στον βορρά. Στη μέση έστεκε ένας ετοιμόρροπος πύργος, στον οποίο ανέβαινες από μια στενή σκάλα που θα πρόσφερε θέα σε ολόκληρο τον σταθμό.

Ένας αστυφύλακας σταλμένος από τον αρχιφύλακα ήρθε να με πάρει. Είχε βγάλει και αυτός τη μάσκα του. Ζύγιαζε νευρικά το τουφέκι που κρεμόταν από τον ώμο του. Η αστυνομία στην

πόλη κυκλοφορούσε με τουφέκια απ' όταν οι Γερμανοί είχαν εισβάλει στις Αρδένες, δήτην για να αμυνθούν σε κάθε στενό. Τώρα πια έμοιαζε σαν ένα άχρηστο κόκκινο λάβαρο που ανέμιζε προκλητικά προς τον στρατό κατοχής. Ο αστυνομικός μπροστά μου κουβαλούσε το τουφέκι του διστακτικά.

«Οι εργάτες που βρήκαν το βαγόνι είναι εδώ, Εντί» μου εξήγησε ο αρχιφύλακας όταν τον ξανασυνάντησα.

Με οδήγησε σε ένα μέρος όπου στεκόταν ένας ογκώδης άντρας στα πενήντα του ο οποίος φορούσε ένα δερμάτινο γιλέκο πάνω από μια γεμάτη λεκέδες μπλε ολόσωμη φόρμα εργασίας. Έμοιαζε με έναν Μουσολίνι τσέπης, αλλά με μπόλικο σκούρα μαλλιά στο κεφάλι του και χωρίς το εριστικό σαγόνι.

«Λε Μπαγί» συστήθηκε ο ίδιος. «Είμαι ο υπεύθυνος του σωματείου εργαζομένων στο Γκαρ ντ' Οστερλίτς».

«Μάλλον θα πρέπει να το κρατήσεις κρυφό αυτό για την ώρα» είπα δείχνοντας ελαφρώς προς το μέρος των Γερμανών. «Ήταν εδώ αυτοί όταν βρήκατε το βαγόνι;»

Έγνεψε καταφατικά. Η γη σείστηκε κάτω από τα πόδια μας· ο Λε Μπαγί κι εγώ κοιταχτήκαμε, αναγνωρίζοντας την αίσθηση. «Και να σου έρχονται κι άλλοι μπάσταρδοι» πρόσθεσε.

Ο θόρυβος από τα φορτηγά και τα τανκς που βούιζαν μέσα στους δρόμους της πόλης μάς έκανε πιο έντονη την αλλόκοτη ησυχία του σιδηροδρομικού σταθμού, τα λάστιχα και οι ερπύστριές τους να αντηχούν μέσα από το έδαφος. Μέσα σε όλα αυτά, χτύπησε ένα τηλέφωνο. Κοίταξα πέρα και είδα τον Γερμανό αξιωματικό να μιλάει ήρεμα σε έναν ασύρματο τον οποίο κρατούσε ένας στρατιώτης. Κοίταζε επίμονα προς το μέρος μας και προς τους άλλους αστυνομικούς κουνώντας το κεφάλι του. Γύρισα πάλι στον Λε Μπαγί.

«Είδατε κανέναν άλλο;»

«Κανέναν». Έκανε νόημα στους άλλους δύο εργάτες που στέκονταν λίγο πιο πέρα. «Απλώς αντιληφθήκαμε τη μυρωδιά και είπα σ' αυτούς τους δυο να απομακρυνθούν απ' τα βαγόνια

το συντομότερο δυνατόν. Εγώ είχα πάει στον προηγούμενο πόλεμο. Δεν την ξεχνάς αυτή τη μυρωδιά».

Ήμουν υποχρεωμένος να συμφωνήσω μαζί του. Φώναξα στον Ομπάν να έρθει και του είπα να πάει να μιλήσει στους δύο εργάτες, έναν ψηλό, μελαγχολικό τύπο με ένα μουστάκι που είχε παραμεγαλώσει για το πρόσωπό του και έναν κοντόχοντρο, σφυροκέφαλο παλικαρά με μια έκφραση τόσο εχθρική όσο του Ομπάν.

Τον ακολούθησα με το βλέμμα καθώς έφρευγε και κοίταξα τον Λε Μπαγί. «Από πού ήρθαν τα βαγόνια;»

«Έφτασαν κατά τη διάρκεια της νύχτας. Θα τα συνένωναν μ' ένα τρένο που επρόκειτο να φύγει σήμερα το πρωί, αλλά τίποτα δεν δουλεύει σήμερα».

Πριν προλάβω να κάνω άλλη ερώτηση, άκουσα έναν ήχο. Ο Λε Μπαγί αντέδρασε την ίδια στιγμή με εμένα. Άλλη μια ανάμνηση του προηγούμενου πολέμου. Ο ήχος τουφεκιών που οπλίζονταν. Γύρισα και αντίκρισα τον Γερμανό αξιωματικό να κινείται προς το μέρος των αστυνομικών που βρίσκονταν πιο κοντά στα βαγόνια. Οι στρατιώτες του τον ακολουθούσαν με τα όπλα υψωμένα. Έριξα μια γρήγορη ματιά πίσω μου, το τσούρμιο από την άλλη πλευρά βιάδιζε καταπάνω μας. Ψηλάφισα το όπλο μου μέσα στη θήκη. Ο αξιωματικός μίλησε σε έναν από τους αστυφύλακες, ο οποίος έδειξε εμένα. Ήρθε προς το μέρος μου περιστοιχισμένος από τέσσερις στρατιώτες.

«Εσείς είστε ο ανώτερος αξιωματικός της αστυνομίας εδώ;» με ρώτησε σε υποφερτά γαλλικά. Είχε βγάλει το λούγκερ του από τη θήκη και το είχε στρέψει ανέμελα καταπάνω μου. Είχα δει πάρα πολλούς τέτοιους τύπους στον προηγούμενο πόλεμο, και από τη δική μας μεριά και από τη δική τους. Έμοιαζαν σαν να έβλεπαν τον εαυτό τους μόνιμα καθάλα σε ένα λευκό άλογο να κοιτάζουν εμάς τους υπόλοιπους αφ' υψηλού, σαν σκουλήκια μέσα στις λάσπες. Με τα κατάξανθα μαλλιά και τα σμιλευτά του ζυγωματικά, έδειχνε ανεπηρέαστος από την καπνιά και την μπόχα που όλοι οι υπόλοιποι αντιμετωπίζαμε.

«Ναι. Και δεν χρειάζεται να ρωτήσω αν κι εσείς είστε».

«Και γιατί αυτό;»

«Γιατί δεν είστε γεμάτος σκατά όπως όλοι οι υπόλοιποι».

Έστρεψε ατάραχος το λούγκερ του πιο εμφατικά προς το μέρος μου. Αντιλήφθηκα πως ζοριζόταν να διαλέξει ανάμεσα στο να γελάσει αμήχανα ή να με πυροβολήσει. Η αυτοκυριαρχία και ένα αγνό πονηρό μειδίαμα επικράτησαν. «Είμαι αξιωματικός της Βέρμαχτ. Κάνετε λάθος αν νομίζετε πως θα ανεχτώ να μου απευθύνεστε μ' αυτόν τον τρόπο».

Έδειξα προς την ομάδα των αστυνομικών τους οποίους φρουρούσαν οι Γερμανοί στρατιώτες· τα όπλα τους στραμμένα καταπάνω τους. «Κι εγώ είμαι κουρασμένος, θυμωμένος και προσπαθώ να κάνω τη δουλειά μου παρότι εσείς και ο Αδόλφος μπαίνετε στη μέση. Εσείς κάνετε λάθος αν νομίζετε πως θα ανεχτώ να κακομεταχειρίζεστε τους αστυνομικούς μου μ' αυτόν τον τρόπο».

Το μειδίαμα φανερώθηκε λίγο περισσότερο. «Θα το θυμάμαι αυτό». Γύρισε και έδωσε μια διαταγή στους στρατιώτες. Εκείνοι αποτραβήχτηκαν λίγο από τους άλλους αστυνομικούς και χαμήλωσαν τα τουφέκια τους. Ο αξιωματικός γύρισε πάλι σε μένα, το όπλο του ακόμη υψωμένο, όχι αρκετά για να με απειλεί ευθέως, αλλά αρκετά για να τονίσει αυτό που ήθελε να πει. «Είμαι ο λοχαγός Καρλ Βέμπερ της 87ης Μεραρχίας Πεζικού της Βέρμαχτ. Οφείλω να σας ενημερώσω πως η Γερμανική Ανώτατη Στρατιωτική Διοίκηση έχει δώσει την εντολή να αφοπλιστούν όλοι οι Γάλλοι πολίτες».

«Εμείς είμαστε η αστυνομία».

«Συμπεριλαμβανομένης και της αστυνομίας. Είμαι υποχρεωμένος να σας ζητήσω να παραδώσετε τα όπλα σας».

Παρατήρησα τους στρατιώτες που κάρφωναν με το βλέμμα τους αστυνομικούς σαν αλεπούδες μέσα σε κοτέτσι. Δεν διέκρινα πολλές επιλογές. «Έχω τον λόγο σας πως δεν θα πειράξετε τους αστυνομικούς;»

«Τον έχετε».

Έκανα νόημα στους άλλους να παραδώσουν τα όπλα τους. Οι Γερμανοί στρατιώτες μάζεψαν γρήγορα τα πιστόλια και τα τουφέκια και τα κουβάλησαν σε έναν χαμηλόβαθμο αξιωματικό που στεκόταν ακόμη στην αμυντική περίμετρο. Ο λοχαγός Βέμπερ κρατούσε το βλέμμα του στυλωμένο πάνω μου καθ' όλη τη διάρκεια, η έκφρασή του ένα αλλόκοτο κράμα ψυχρής ανωτερότητας και χαμογελαστής αναίδειας.

Του παρέδωσα το πιστόλι μου.

«Σας ευχαριστώ» είπε.

Έδωσε μια διαταγή και οι στρατιώτες ύψωσαν τα όπλα τους. Άκουσα έναν τους να οπλίζει το τουφέκι του και κοίταξα τον Βέμπερ. Ένιωθα το αίμα μου να βράζει, όμως εκείνος με ένα αχνό χαμόγελο στο πρόσωπό του έδωσε μια άλλη διαταγή και οι άνδρες του αποσύρθηκαν, υποχωρώντας στις αρχικές τους θέσεις κατά μήκος των σιδηροδρομικών γραμμών.

«Σας αφήνω να συνεχίσετε την έρευνά σας» μου είπε καθώς οπισθοχωρούσε για να πάει στους στρατιώτες του. «Θααρώ πως τώρα ξέρουμε ποια είναι η θέση του καθενός».

«Γιατί στον διάολο είναι ακόμη εδώ;» μουρμούρισε θυμωμένα ο αρχιφύλακας. «Αφού είμαστε άοπλοι».

Ο Μπουσάρ κι εγώ δεν αντέχαμε να μην τους ρίχνουμε ματιές. Σιωπηλοί σαν τα κολοσσιαία αγάλματα που λάτρευαν, οι Γερμανοί στρατιώτες ήταν ακόμη παραταγμένοι από πάνω μας μια ώρα αργότερα καθώς παρακολουθούσαμε τον Μπουσάρ να εξετάζει τα πτώματα των τεσσάρων αντρών. Ο μοναδικός που μιλούσε ήταν ο αξιωματικός, μια αδιάκοπη απαγγελία μουρμουρητών, ακατάληπτων σε εμάς μέσα στην τεφρώδη ατμόσφαιρα, που έκανε τους άνδρες εκατέρωθέν του να χαχανίζουν.

«Δεν είναι εδώ εξαιτίας μας» του είπα. «Είναι για να περιφρουρούν τον σιδηρόδρομο. Να εξασφαλίσουν ότι ο στρατός

μας δεν θα τον χρησιμοποιήσει ούτε για να μπουκάρει ούτε για να αποδράσει».

«Έχουμε στρατό;» σχολίασε ο Μπουσάρ.

Δύο νεαροί αστυνομικοί πλησίασαν κρατώντας από ένα κουτί ο καθένας. «Τα δύο γυάλινα μπουκάλια» εξήγησε ο ένας τους. «Ό,τι έχει μείνει απ' αυτά».

«Πηγαίνετε τα στο τμήμα» τους είπα. «Και βεβαιωθείτε ότι θα φτάσουν στα χέρια του αρχιφύλακα Μαγέρ».

Με ολοφάνερη ανακούφιση στον τρόπο που περπατούσαν, κίνησαν βιαστικά για τα περιπολικά που ήταν παρκαρισμένα στη νότια είσοδο του σταθμού και αποχώρησαν από το σημείο. Ο Ομπάν και οκτώ άλλοι αστυφύλακες στέκονταν λίγο πιο πέρα, περιμένοντας να πάρουν τα πτώματα από εκεί μόλις ο Μπουσάρ τους έδινε την έγκριση. Στους τρεις εργάτες του σιδηροδρόμου είχαν προστεθεί μισή ντουζίνα ακόμα και στέκονταν σε μικρή απόσταση η περιέργειά τους ξεπερνούσε τον φόβο τους για τους Γερμανούς.

Ο αρχιφύλακας κι εγώ ψάξαμε τα ρούχα των τεσσάρων αντρών. Κάποτε ήταν καλής ποιότητας, μα τώρα πια είχαν ξεφτίσει. Δεν υπήρχε τίποτα σε καμία από τις τσέπες τους. Ούτε λεφτά ούτε χαρτιά για να τους ταυτοποιήσουμε.

«Θύματα κλοπής;» ρώτησε ο αρχιφύλακας. «Η μετανάστες;»

«Η και τα δύο». Βρήκα μια ετικέτα σε ένα από τα σακάκια τους και το έδειξα στον αρχιφύλακα. «Μάλλον ξένοι. Αυτό έχει φτιαχτεί σε κάποιο μέρος που λέγεται Μπίντγκοστς».

«Πολωνία» απάντησε. «Το 'χω δει στα επίκαιρα στο σινεμά».

Παρά τη θέλησή μου κοίταξα τους τέσσερις άντρες και αναρωτήθηκα τι ήταν αυτό που είχε συμβεί και τους είχε φέρει εδώ, στον θάνατό τους μέσα σε ένα βρόμικο βαγόνι τρένου στην άκρη μιας ξένης πόλης χωρίς υπάρχοντα και ταυτότητα.

«Χλώριο πρέπει να 'ναι». Ο Μπουσάρ διέκοψε τις σκέψεις μου. «Θα ξέρω περισσότερα όταν τους ανοίξω, αλλά αυτό μπορούμε να το πάrouμε σαν δεδομένο».

«Χλώριο;» Δεν ήμουν βέβαιος. Η μυρωδιά δεν ήταν ακριβώς όπως τη θυμόμουν.

«Πώς επήλθε ο θάνατός τους;» ρώτησε ο Ομπάν τον γιατρό. Ήταν μερικά χρόνια νεότερος για να έχει προλάβει να υπηρετήσει στον τελευταίο πόλεμο και είχε τη μακάβρια περιέργεια εκείνων που αδίκως αισθάνονταν πως με κάποιον τρόπο είχαν χάσει μια ευκαιρία.

«Με απαίσιο τρόπο, αν θες όντως να ξέρεις. Το χλώριο έκανε χημική αντίδραση με το υγρό στους πνεύμονές τους και το μετέτρεψε σε υδροχλωρικό οξύ. Με άλλα λόγια, τους καταβρόχθισε από μέσα».

«Χριστέ μου» σχολίασε ο αρχιφύλακας. «Πρέπει να 'ναι βασανιστικός θάνατος».

Η φωνή μου σχεδόν έσπασε τελικά. «Και είναι. Ποτέ μου δεν σκέφτηκα πως θα το ξανάβλεπα αυτό. Μπορούμε μόνο να ελπίζουμε πως αυτή θα είναι πραγματικά η τελευταία φορά».

«Θα πόνταρες σ' αυτό, Εντί;» ρώτησε ο Μπουσάρ, καθώς σηκωνόταν αργά αργά στα πόδια του.

Παρίσι, Παρασκευή, 14 Ιουνίου 1940. Η μέρα που οι Ναζί μπαίνουν στο Παρίσι και γίνονται πρωτοσέλιδη είδηση ανά την υφήλιο.

Ο αστυνομικός Εντί Ζιράλ, επιζήσας του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, παρακολουθεί τον κόσμο του να αλλιάζει για πάντα, ανήμπορος να ελέγξει τη φρικιαστική τροχιά που έχει αρχίσει να διαγράφει η νέα πραγματικότητα.

Υπάρχει όμως κάτι που μπορεί να κάνει: να βρει τον υπεύθυνο για τη δολοφονία τεσσάρων προσφύγων – των ανεπιθύμητων νεκρών για τους οποίους κανείς δεν νοιάζεται, κανείς δεν προβάλλει αξιώσεις.

Για να καταφέρει να βρει τον ένοχο πρέπει να κινηθεί προσεκτικά μεταξύ των δυνάμεων της Κατοχής και της Αντίστασης, μεταξύ αλήθειας και ψέματος, μεταξύ του άντρα που είναι τώρα και του άντρα που ήταν κάποτε. Ταυτόχρονα, αν θέλει να επιβιώσει, πρέπει να γίνει κάποιος άλλος από την αρχή...

ΒΡΑΒΕΙΟ HWA GOLD CROWN
ΚΑΛΥΤΕΡΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ

ISBN: 978-618-03-3635-1

9 786180 336351

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83635

metaixmio.gr

